

Του **Νίκου Πελεκούδα**

«Μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά (το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα) στη δημιουργία ενός ρεύματος πολιτικής ανατροπής, με άμεσο στόχο την ακύρωση των μνημονίων και των νεοφιλελεύθερων αντιλαϊκών πολιτικών, για μια προοδευτική ριζοσπαστική αλλαγή στη χώρα».

Είναι μια από τις βασικές στοχεύσεις της Μαχητικής Εργατοϋπαλληλικής Ταξικής Ανατροπής (Μ.Ε.Τ.Α.), που συγκροτήθηκε το σαββατοκύριακο 15-16 Μάρτη, με μαγιά ένα μεγάλο τμήμα της Αυτόνομης Παρέμβασης.

Από τις πρώτες γραμμές, το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα καλείται να «σπρώξει» τις απαιτούμενες πολιτικές αλλαγές (με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ ή τη ριζοσπαστική αριστερά όπως λένε οι θέσεις), να συμβάλει με τον τρόπο του να αλλάξουν τα πράγματα. Ήδη όλες οι προϋποθέσεις της δημιουργίας μιας νέας συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, στηρίγματος ενδεχόμενων πολιτικών αλλαγών που περιγράφουν οι συντάκτες των θέσεων είναι παρούσες.

Για τις θέσεις, ο προσανατολισμός των συνδικάτων πρέπει να είναι αντινεοφιλελεύθερος. Άλλωστε όπως διαπιστώνουν η κρίση που ζούμε σήμερα, είναι κρίση του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, των θατσερικών και ρηγκανικών επιλογών στην οικονομία και την πολιτική, που πήραν το πάνω χέρι σε όλη την Ευρώπη. Η βαθύτερη και ιστορικότερη κρίση αυτού του συστήματος εκμετάλλευσης, η παρακμή του που απειλεί εκατομμύρια εργαζόμενους σε όλη την Ευρώπη, γίνεται υπόθεση κάποιων κακών επιλογών από τις κυβερνήσεις και το συνδικαλιστικό κίνημα, την ίδια τη σοσιαλδημοκρατία που σταμάτησε να παίζει το ρόλο της. Άλλωστε για το Μ.Ε.Τ.Α, αυτό που ζούμε σήμερα, δεν είναι οι ύστατες προσπάθειες ενός συστήματος που πεθαίνει και καλεί το «νεκροθάφτη» του, την ίδια την τάξη να ολοκληρώσει τη διαδικασία, αλλά απεναντίας «οι δυνάμεις του κεφαλαίου ενισχύουν τους μηχανισμούς εκμετάλλευσης, και οικοδομούν την ανασυγκρότηση της ηγεμονίας τους».

Και αν για τον πολιτικό στόχο, έχουμε ήδη περιγράψει τι αποτυπώνουν οι θέσεις, τί περιγράφεται στο πεδίο των διεκδικήσεων; «Οι συνδικαλιστικές διεκδικήσεις πρέπει να εναρμονίζονται εκ των πραγμάτων με την ανάγκη ανατροπής των εφαρμοζόμενων πολιτικών και τη διεκδίκηση πολιτικών προοδευτικών αλλαγών». Το όριο που είχε συμφωνήσει ο κυβερνητικός συνδικαλισμός το 2009, σε ό,τι αφορά τις συλλογικές συμβάσεις, με το οποίο οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα, είχαν επιστρέψει εισοδηματικά στο 1983, γίνεται το άπαν των εργατικών διεκδικήσεων. Ο καπιταλισμός όχι μόνο μπορεί να διορθωθεί, αν το τιμόνι στρίψει «αριστερά», όχι μόνο το αστικό κράτος μπορεί να υπάρξει με «δημοκρατικό και προοδευτικό προσανατολισμό», ο καπιταλισμός ειδικά στην Ελλάδα μπορεί να επιστρέψει στο 2009, αν επιστρέψουμε στις ελεύθερες διαπραγματεύσεις εργοδοτών-εργαζομένων.

Είναι εντυπωσιακό, πως την εποχή που κρίνεται το ίδιο το ζήτημα της εξουσίας, που η εργατική τάξη και ευρύτερα οι εργαζόμενοι, έχουν να κερδίσουν τα πάντα, διαφορετικά θα χάνουν καθημερινά την ίδια τους τη ζωή, οι δυνάμεις του Μ.Ε.Τ.Α., καλούν την εργατική τάξη, να παζαρέψει την καταστροφή της με τον όρο να παρθούν πίσω τα μνημόνια, με διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους, μέσα στην Ε.Ε., με ένα παραγωγικό πρότυπο, όπως γράφουν, παραγωγικής ανασυγκρότησης. Ενώ τα αιτήματα που μπαίνουν

για τράπεζες υπό δημόσια ιδιοκτησία και κοινωνικό έλεγχο, για αναβάθμιση της εργασίας με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο, που οι θέσεις τα θεωρούν σημαντικά, τα κονιορτοποιεί η έλλειψη της πάλης για εργατική εξουσία.

Εντυπωσιάζει στο κείμενο η απουσία οποιασδήποτε αυτοκριτικής. Για τις απεργίες των τελευταίων δύο χρόνων, με όλα τα νέα ποιοτικά στοιχεία αυτενέργειας, πολιτικοποίησης και μάχιμης στάσης των εργαζομένων, με όλα τα όριά τους στην πολιτική κατεύθυνση, οι θέσεις διαπιστώνουν ως πρόβλημα το συντονισμό τους. Και αναφέρουν ανάμεσα σε άλλες την Ε.Ρ.Τ., τους εκπαιδευτικούς, τους Ο.Τ.Α. κ.τ.λ. Αλήθεια η έλλειψη συντονισμού ευθύνεται για την προδοσία χιλιάδων εκπαιδευτικών πέρυσι το Μάη, για να αναφέρουμε ένα μόνο παράδειγμα; Όπως επίσης το ότι οι αγώνες, δεν αναδεικνύουν για τις θέσεις την ανάγκη της ύπαρξης και ανάπτυξης ανεξάρτητων αγωνιστικών κέντρων, στα χέρια της, αλλά *«αποτυπώνουν τη δυνατότητα μετάβασης σε μια νέα περίοδο ανασυγκρότησης και επιστροφής του συνδικαλιστικού κινήματος στις ριζοσπαστικές του καταβολές».*

Όταν όμως οι θέσεις μιλάνε για ανασυγκρότηση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος, περιγράφουν την ανάγκη να υπάρχουν διαφορετικές πρακτικές από τους συνδικαλιστές, μακριά από τη διαφθορά, να κατοχυρωθεί ο αντινεοφιλελεύθερος προσανατολισμός, να υπάρξει αλλαγή συσχετισμών στο επίπεδο της ηγεσίας. Δηλαδή, ένας γραφειοκρατικός συνδικαλισμός, αποκαθαρμένος από τις ακραίες μορφές του εκφυλισμού του, και με πολιτική στόχευση τη δημιουργία ενός ευρύτατου πολιτικού τόξου, από την δυσारेστημένη αστική και εργοδοτική γραφειοκρατία της ΠΑΣΚΕ, μέχρι και τις παρυφές δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής ή αντικαπιταλιστικής αριστεράς, κυρίως μέσα από το σχήμα του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων.

Συμπερασματικά, η Μ.Ε.Τ.Α, επιχειρώντας να στρέψει το ρολόι της ιστορίας τουλάχιστον τριάντα χρόνια πίσω, δείχνει να πιστεύει περισσότερο από τους ίδιους τους καπιταλιστές και το πολιτικό τους προσωπικό, πως το σύστημα της εκμετάλλευσης μπορεί να ορθοποδήσει, και να υπάρξουμε μέσα σε αυτό με μια δικαιότερη αναδιανομή του πλούτου. Και από την άλλη πως οι ιστορικές δυνατότητες που έχει η εργατική τάξη να αυτοκυβερνηθεί, μπορεί να στριμωχτεί με την αλλαγή του συσχετισμού στο αστικό κράτος και τον εργατικό συνδικαλισμό, χωρίς εργατική εξουσία, χωρίς τα μέσα παραγωγής και την οικονομία στα χέρια των παραγωγών.

Πηγή: eek.gr